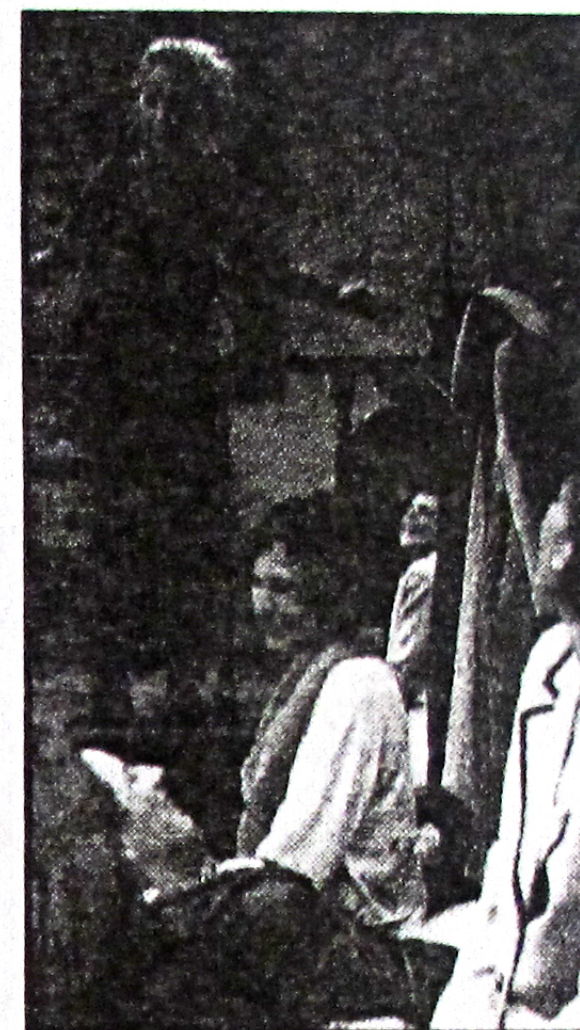

17 ΦΕΒ. 2001

Για τις τρεις
μοναχικές
φίλες, την
Αλέκα, τη
Φωτεινή και τη
Μάρω, οι
απόντες
εραστές -τέως,
νυν και
μέλλοντες-
αποτελούν το
σταθερό σημείο
του
αυτοπροσδιο-
ρισμού τους

και αντικατοπτρίζει την ανακύ-
κλωση των καταστάσεων και το
αδιέξοδο των ηρωίδων. Στις
εννέα σκηνές παίζουν συνε-
χώς με την αλήθεια και το
ψέμα, το λογικό και το παράλο-
γο: συμβαίνουν όντως όσα διη-
γούνται ακατάπαυστα οι τρεις
γυναίκες ή είναι μυθομανείς
και εφευρίσκουν ό,τι τους σιε-
ρεί η πραγματικότητα; Μέσα
στο σπίτι της Αλέκας γίνονται
εξωτικά ταξίδια, «συμβαίνουν»
σκηνές θρίλερ αλλά και σουρε-
αλιστικές εκπλήξεις, πχούν
παραμυθένιες νότες. Βουδι-
στές καλόγεροι, ένα κουί που

γίνεται βάρκα, μια λίμνη με οριζόντια επίπεδα στο βάθος,
όπου μπορείς να ξαπλώσεις, ένα κίτρινο τριαντάφυλλο που μ'
αυτό περιμένεις, ώσπου να μαραθεί, την επάνοδο του εραστή.

Τη μετακόμιση από τα βόρεια προάστια των Αθηνών
στη βόρεια Ελλάδα ανέλαβαν έξι γυναίκες. Η
Ερση Βασιλικιώτη που υπογράφει τη σκηνοθεσία, επικεντρώ-
νεται πρωτίστως στη διδασκαλία των ηθοποιών, για να ανα-
δειχτεί μέσα από τη χειμαρρώδη εκφορά του λόγου, τον
ζωνρό ρυθμό και την ακρίβεια του timing το ευπράγελο των
καταστάσεων· το λογικοφανές και το εξωφρενικό του διαλό-
γου ως οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Με ιδιαίτερη σατι-
ρική διάθεση αλλά και κρυμμένη τρυφερότητα προσεγγίζουν
τις ηρωίδες οι: Μέννη Κυριακόγλου, Εφη Σταμούλη (Φωτεινή
με ξεχωριστές κωμικές δυνατότητες), Στέλλα Μιχαηλίδου και
(η νεαρή και ταλαντούχα) Μαρία Κοσκινά. Και το αβίαστο
γέλιο είναι η απάντηση της πλατείας.

Με πολύ κέφι -και ανάλογα με τον χαρακτήρα, την
ηλικία και την τρέλα τους- έντυσε τις τέσσερις γυναίκες η
Ιωάννα Μανωλεδάκη. Το καλαίσθητο σκηνικό της όμως επι-
μένοντας στην ποιτή αναπαράσταση του μοντέρνου κηφισιώ-
τικου χώρου, αγνοεί την εξωπραγματική διάσταση του έργου.
Τέλος, το τεύχος αρ. 36 των Θεατρικών Τετραδίων (διευθυ-
ντής του περιοδικού και του θιάσου ο καθηγητής Θεατρολο-
γίας Νικηφόρος Παπανδρέου) για το θέατρο των Κεχαΐδη -
Χαβιάρ, αποτελεί μία ακόμη προσφορά της Πειραματικής
Σκηνής στη θεατρολογική έρευνα.

Δ.Κεχαΐδης - Ε. Χαβιάρ

«Με δύναμη από την Κηφισιά» και στη Θεσσαλονίκη

► Της Διούς Καγγελάρη

τίτλος του έχει πλέον γίνει (για τον γυναικείο κυρίως πλη-
θυσμό) σχεδόν εμβληματικός: Με δύναμη από την Κηφισιά.

Μια υποδότη σαρκαστική και αυτοσαρκαστική χροιά
κι ένα κλείσιμο του ματιού μεταξύ γυναικών.

Τις ηρωίδες του τελευταίου -μέχρι στιγμής- κειμένου
του Δημήτρη Κεχαΐδη και της Ελένης
Χαβιάρ τις είχαμε πρωτοσυναντήσει στα
τέλη του '94, στην εξαιρετική πρώτη παρου-
σίαση του «Με δύναμη από την Κηφισιά»,
στο «Θέατρο οδού Κυκλάδων». Εκτοτε

αυτές οι αναγνωρίσιμες «γυναίκες στα πρόθυρα νευρικής
κρίσης» μπήκαν στη ζωή μας. Τούτη τη φορά «το σπίτι της
Αλέκας στην Κηφισιά» (προάστιο «του μύθου και της απομυ-
θοποίησης» όπως θα έλεγε ο Κεχαΐδης) μεταφέρεται στη Θεσ-
σαλονίκη. Ενταγμένο το έργο στο περσινό και φετινό εναλ-
λασσόμενο ρεπερτόριο της «Πειραματικής Σκηνής της
Τέχνης» αποτέλεσε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του
θεσσαλονικιώτικου θιάσου.

Αν στα προηγούμενα θεατρικά κείμενα των συγ-
γραφέων (Η Βέρα και Το Τάβλι του Κεχαΐδη,
Δάφνες και Πικροδάφνες των Κεχαΐδη - Χαβιάρ) το θήλυ
στοιχειώνει ως λάμπουσα απουσία τις ανδρικές συνομιλίες,
στο «Με δύναμη από την Κηφισιά» οι όροι αντιστρέφονται.

Για τις τρεις μοναχικές φίλες, την Αλέκα, τη Φωτεινή
και τη Μάρω, οι απόντες εραστές -τέως, νυν και μέλλοντες-
αποτελούν το σταθερό σημείο του αυτοπροσδιορισμού τους
και τροφοδοτούν διαρκώς και εξακολουθητικά τις φαντασιώ-
σεις και, φυσικά, τις συζητήσεις τους, στις οποίες συμμετέχει
δυναμικά και η νεαρή Ηλέκτρα, κόρη της Αλέκας. Στο «Με
δύναμη από την Κηφισιά», έγγραφα προς εξαστίαι, «ξανατίθε-
ται επιτέλους το αίτημα της μορφής. Οι συγγραφείς επιλέγουν
μία δομή χωρίς πλοκή και κορύφωση, που επικεντρώνεται
στον λόγο και στην επανάληψη

Θέατρο